

en Lyft her i Landet, (Det var maaffee den høifalgtige Konges Duffe eller Mening) til at skabe et Ridderſkab, at skabe flere Lehnsgodſer, at dele Landet i Lehn. Herover blev en patriotiſk Godſeier noget bange, og ſkrev et bekjendt Skrift om de danſke Majorater, hvori han viſte, hvilken Ulykke det vilde føre til yderligere at formere diſſe. For at modbeviiſe ham udkom der nu et Skrift om Jordegods-fideicommiſſer, ſom i i Særdeleſhed udmærkede ſig ved en ultra-ariftocratiſk Tendents og gjorde en betydelig Dpſigt her i Landet. Nu er det, ſaavidt jeg har forſtaaet den ærede Rigsdagsmand fra Holbet Amtſ 2den Valgfreds (Tſjærning), accurat de ſamme Anſkuelfer, ſom man finder i dette Skrift, ſom den ærede Rigsdagsmand har ſegt at gjøre gjældende. Han har leveret et grundigt Forſvar for Fæſtevaſen, Stamhuſe og Lehn, ſom Indretninger, hvorpaa Bondelandens Vel og Bee, og ſølgelig vel ogſaa Statens, hvilede. Jeg kan idetmindſte ikke finde ſynderlig Forſjel herpaa. Fremdeles maa jeg bemærke, at det er et meget daarligt Begreb, man har om Ariſtocraterne, naar man troer, at de ſaa uhyre gjerne vilde ſælge. Ja vel, der er nogle Enkelte, ſom nok vilde ſælge; og i det Hele ønskede de ogſaa nok at ſælge, men, naar man ſpurgte dem om deres Hjertes Mening, ſaa troer jeg dog alligevel, at de nok vilde beholde deres Fæſtegodſ, det er kun den almindelige Svigning, det er kun de almindelige europæiſke Forhold, ſom gjøre, at det er dem ubehageligt at have Fæſtegodſ; men, mine Herrer! vi ere ikke Herrer over diſſe Forhold, vi dreie med hele Europa og vi dreie med alle de forſkjellige Stemninger, der ere i de andre Lande; lader diſſe, naar de ere heldige for vor Udvikling, naar de ſkynde til Selveiendoms Udbredelſe, ikke gaae forbi, benytter dem, medens de ere der, thi den Tid kunde maaffee komme, at De kunne fortryde at have lagt for flere Hindringer i veien for Godſeierſtandens og Lehnſbeſiddernes Tilværelſe i en vis Tid til at ſælge; den Tid kan komme, da diſſe ikke vilde ſælge og ikke ſøge diſſe Bevillinger. Lader os derfor benytte Tiden, ſaae en Lov og handle, medens det er Tid.

Den ærede Rigsdagsmand fra Kiøbenhavnſ

Amtſ 2den Valgfreds (Kaben) har gjort adſkillige Bemærkninger om, at dette Lovforſlag ſkulde gaae Succesſorerne for nær, men det kan jeg ikke ſaa ganſke indrømme; vi have nu en Grundlov; vi ere i en ganſke anden Stilling, end vi vare for nogle Aar ſiden, og denne Grundlovs § 98 ſiger udtrykkelig, at der ikke ſkal oprettes flere Lehn og Stamhuſe, og at det nærmere ſkal ordnes ved Lov, hvorledes de beſtaaende ſkulle overgaae til fri Selveiendom, alſaa Grundloven fører, efter min Formening, ligefrem med ſig, at en ſaadan Foranſtaltning ſkal træffes. Det er ikke Fideicommiſſet i alt Fald, ſom den ærede Rigsdagsmand har meent der er Fare for, Fideicommiſſet lader man Succesſorerne beholde, det er kun Fideicommiſsgodſerne man vil have ophævet. Naar den ærede Rigsdagsmand ogſaa har anført, at iſølge de nuværende Afgifter, den milde Godſeier vilde faae mindre, ſaa er det ganſke rigtigt, naar ſees hen til det Minimum, hvorfor der efter dette Lovforſlag maa ſælges; men det gjælder aldeles ikke den virkelige Sum, hvortil der vil blive ſolgt, ſom vil blive ſtorſt paa de meeſt velhavende Godſer, hvor Fæſterne ere behandlede miſligt, thi jeg tør paaftaa, at der neppe findes et Lehnsgodſ, hvor ikke Bøndergodſet for nærværende Tid vil blive ſolgt til en Priis, ſom er meget høiere end hvad det indbringer Beſidderen aarligt. Naar fremdeles den ærede Rigsdagsmand har ſpurgt, om hvor Succesſorerne eller Lehnſbeſidderne ſkulle have Garantie for deres Rettigheder eller for Bevarelſen af deres Fideicommiſſer, ſaa kan jeg ikke ſige Andet, end at de ſkulle ſøge Garantien hos det danſke Folk, i det danſke Folks Retſærdighed, Moderation og Retſindighed, ſom aldrig nogensinde, hverken i Lykke eller i Ulykke, har fornægtet ſin Character; her er Garantien at ſøge, og andre Garantier kan ikke gives.

Wil man da ſpørge om, hvilken Modſtand det da egentlig er, dette ſaa gavnlige Lovforſlag finder, hvorfra den reiſer ſig, ſaa kommer den fra 2 Sider. Den ene Side er fra Miſtænkkelighedens, om jeg ſaa maa ſige eller Miſtillidens. Der herſker en Miſtillids, en Miſtænkkeligheds Tilſtand, og dette ſande Ord har ogſaa den ærede Rigsdagsmand for Holbet